

שיר על איש-קנגורו-הזקן

לא תמיד היה קנגורו כזה כפי שאנו מכירים היום. פעם היתה זו חיה על ארבע רגלים קצרות. הוא היה אפור וצמרירי וגאותו היתה לא מרוסנת - הוא רקד על גב הסלע במרכז אוסטרליה.

הוא הלך לאליל קטן נקווה.

הוא הלך לנקווה בשעה שש לפני ארוחת בוקר ואמר:

"עשה אותי שונה מכל החיות, ועשה זאת עד השעה חמש אחר הצהריים".

קפץ נקווה ממושבו על החול וצעק:

"לך מכאן!"

הוא היה אפור וצמרירי וגאותו היתה לא מרוסנת - הוא רקד על צוק סלע במרכז אוסטרליה. ואז הלך לאליל בינוני נקווינג.

הוא בא לנקווינג בשעה שמונה אחרי ארוחת בוקר, ואמר:

"עשה אותי שונה מכל החיות ועשה אותי מקובל על כולם, ועשה זאת עד

השעה חמש אחר הצהריים".

קפץ נקווינג ממאורה שלו שבין הקוצים וצעק:

"לך מכאן!"

הוא היה אפור וצמרירי וגאותו היתה לא מרוסנת - הוא רקד על גב סלע חולי במרכז אוסטרליה. ואז הלך לאליל גדול נקונג.

הוא הלך לנקונג בשעה עשר לפני הצהריים ואמר:

"עשה אותי שונה מכל החיות ועשה אותי מקובל על כולם ושירוצו אחרי עד

שעה חמש אחר הצהריים".

קפץ נקונג מהאמבט המלוח שלו וצעק:

"כן, אעשה זאת!"

ונקונג קרא לדינגו, דינגו-כלב-בר-הצהוב, תמיד רעב, מאובק כולו, והראה לו את קנגורו. אמר נקונג:

“דינגו, התעורר דינגו. ראה את הדמות הרוקדת על גבעת אפר. הוא רוצה להיות מקובל על כולם כך שירוצו אחריו. דינגו, תעשה לו כך!”
קפץ דינגו, דינגו-כלב-בר-הצהוב וזעק:
“מה, החתול - השפן הזה?”

ודינגו, דינגו-כלב-בר-הצהוב, תמיד רעב, צוחק כמו סל פחמים, רץ אחרי קנגורו. וקנגורו הגאה התחיל לברוח על ארבעת הרגליים הקצרות שלו, כמו ארנב.

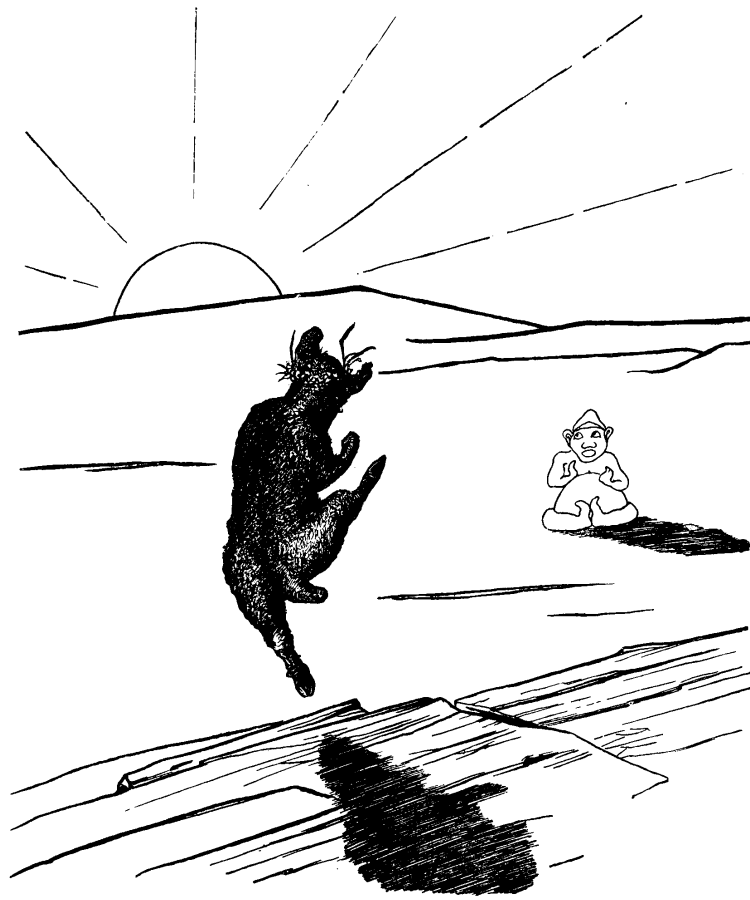
וזהו סוף הפרק הראשון של סיפורנו, ילדותי היקרות.

קנגורו רץ במדבר, ורץ בהרים, ורץ באגני המלח, ורץ דרך סבכות סוף, ורץ דרך שדות קוצים, רץ עד שרגליים קדמיות כאבו. כי הרי לא היתה לו ברירה! אחרי רץ דינגו, דינגו-כלב-בר-הצהוב, תמיד רעב, צוחק כמו מלכודת עכברים, לא קרוב יותר, לא רחוק יותר, רדף אחרי הקנגורו.

ועדיין רץ קנגורו, איש-קנגורו-הזקן, רץ דרך היער ורץ דרך הביצה, ודרך העשבים הגבוהים, ודרך העשבים הקצרים, ורץ דרך מעגל הסרטן ודרך מעגל הגדי, רץ עד שרגליו האחוריות כאבו. ולא היתה לו ברירה. כי דינגו, דינגו-כלב-בר-הצהוב, תמיד רעב, עם צחוק כמו רתמת סוס, רדף אחריו, לא קרוב יותר ולא רחוק יותר. עד שהגיעו לנהר וולגונג.

וכאן לא ראו כל גשר ולא ספינת מעבורת, וקנגורו לא ידע איך לעבור את הנהר. ואז הוא נעמד על רגליו האחוריות והתחיל לדלג. כי לא היתה לו ברירה!

הוא

זהו ציור של איש-קנגורו-הזקן עוד כשהיה חיה כמו כל האחרות, עם ארבע רגליים קצרות. ציירתי אותו אפור וצמרירי ואפשר לראות שהוא גאה מאד לפי זר הפרחים בראשו. הוא רוקד על צוק (זה מין סלע בולט מעל העמק) במרכז אוסטרליה, בשעה שש לפני ארוחת בוקר. ניתן לראות שזו שעה שש כי השמש בדיוק עולה. הדבר עם האוזניים ופה פתוח הוא האליל הקטן נקווה. הוא הופתע מאד כי אף פעם עוד לא ראה קנגורו רוקד כך. האליל הקטן נקווה אומר בדיוק "לך מכאן". אבל קנגורו רוקד ועוד לא שמע אותו. לקנגורו אין שם של ממש; הוא איבד אותו כי היה גאה מדי.

דילג מעל הנהר, ודילג דרך עפרות ודרך חולות ודרך מדבריות של מרכז אוסטרליה, הוא דילג כמו קנגורו.

תחילה דילג מטר אחד, אחר כך שלושה מטרים ואחר כך חמישה. והרגליים האחוריות שלו נעשו חזקות יותר ויותר, והן נעשו גם ארוכות יותר ויותר. הוא דילג ודילג. לא היה לו זמן לאכול ולא היה לו זמן לשתות, למרות שרצה בכך מאד.

ועדיין רץ אחריו דינגו-כלב-בר-הצהוב, רעב מאד ומשתומם מאד איך קורה שאיש-קנגורו-הזקן מדלג.

כי איש-קנגורו-הזקן דילג וקיפץ כמו חרגול, כמו אפונה במחבט וכמו כדור גומי חדש על רצפת גן הילדים. כי לא היתה לו ברירה!

הוא קיפל את רגליו הקדמיות וקפץ רק על אחוריות. הוא נתמך בזנבו לשווי המשקל מאחור והוא דילג דרך שדות. כי לא היתה לו ברירה!

ועדיין רץ דינגו, כלב-בר-הצהוב-דינגו, רעב יותר ויותר, ומתפלא ומשתומם מתי איש-קנגורו-הזקן ייעצר סוף-סוף.

ואז יצא נקונג מהאמבט המלוח שלו ואמר:
"עכשיו השעה חמש".

התיישב דינגו, כלב-בר-הצהוב-דינגו, רעב תמיד, מאובק מהדרך, הוציא את לשונו והתחיל ליבב.

התיישב גם קנגורו, איש-קנגורו-הזקן, הוציא את זנבו מאחוריו וישב עליו כמו על שרפרף ואמר:

"תודה לאל, זה נגמר".
ונקונג שאל:

"מדוע לא תודה לדינגו-כלב-בר-הצהוב. למה אינך אסיר תודה לו, אחרי כל

מה שעשה עבורך?"

וענה לו הקנגורו, קנגורו עייף וזקן:

זה ציור של איש-קנגורו-הזקן בשעה חמש אחר הצהרים, כשיש לו כבר רגליים ארוכות יפות, כאלה כמו שהאליל הגדול נקונג הבטיח. אפשר לראות שזו שעה חמש, כי כך מראה השעון של נקונג באמבטיה שלו עם כפות הרגליים בחוץ.

איש-קנגורו-הזקן מתייחס לא יפה לדינגו-כלב-בר-הצהוב. דינגו ניסה לתפוס את קנגורו כל הדרך לאורך אוסטרליה. אפשר לראות את עקבות רגליו החדשות של קנגורו על הגבעות שבדרך. דינגו-כלב-בר-הצהוב צבוע שחור כי אסור לי לצבוא את הציורים בצבעים ממשיים מהקופסא שלי. וחוץ מזה כלב-בר-הצהוב-דינגו נעשה שחור ומאובק אחרי הריצה דרך חולות ועפרות.

אינני יודע איך נקראים הפרחים הצומחים סביב האמבטיה של נקונג. שני הדברים הנראים מאחור ברקע, אלה האלילים שאיתם דיבר איש-קנגורו-הזקן בבוקר. הדבר עם האותיות עליו זה הכיס של איש-קנגורו-הזקן. מוכרח להיות לו כיס בדיוק כמו שמוכרחות להיות לו רגליים אחוריות ארוכות.

"הוא גירש אותי מהסביבה בה נולדתי, והוא רדף אחרי בזמנים בהם הייתי רגיל לאכול, והוא שינה את צורתו כך שלא אחזור להיות כפי שהייתי, והוא הרס לי את רגליי".

ונקונג אמר:

"אם אינני טועה, הרי אתה ביקשת שאעשה אותך שונה מכל יתר החיות, וביקשת שאחרי ירדפו אחריך, עד שעה חמש. ועכשיו שעה חמש".
"נכון" - ענה קנגורו - "אבל חשבתי שתעשה זאת בעזרת קסמים ולחשים, ואתה עשית ממני בדיחה".

"בדיחה?" - צעק נקונג - "אמור זאת שנית ואצווה לדינגו שימשיך לרדוף אחריך עד שישחקו רגליך ויהיו שוב קצרות".
"לא" - אמר קנגורו - "אני מתנצל. תשאיר את הרגליים שלי כפי שהן ואינך צריך לשנותן יותר. רק רציתי לציין שמהבוקר לא אכלתי כלל, והבטן שלי ריקה מאד".

"כן" - אמר גם דינגו, כלב-בר-הצהוב-דינגו - "אנו באותו המצב. עשיתי אותו שונה מכל יתר החיות ומה יצא לי מזה? מה אוכל לארוחת ארבע או ארוחת חמש?"

והאליל הגדול נקונג אמר:

"חזור ושאל אותי מחר, כי עכשיו אני חוזר לטבול באמבט שלי".

וכך נותרו במרכז אוסטרליה איש-קנגורו-הזקן וכלב-בר-הצהוב-דינגו ושניהם אמרו זה לזה:
"זו אשמתך!"